

Tôi là người thù dai. Thù dai có cái xấu và có cái tốt. Tôi nghĩ thù dai cũng có điểm tốt.

Thù dai đừng quên những chuyện xấu người khác làm cho mình. Không thù dai thì làm sao Nguyễn Trãi nổi danh nổi tiếng suốt mấy trăm năm trước thù nhà, đời đời nô xã tắc, giang sơn?

Thù từ năm 1975 đến nay thì có dài thôi

Năm 1975, vị đầu tiên đến tiên đến Mỹ, tờ Newsweek đăng một bài viết của Shana Alexander về những người Việt đến để sang Mỹ tìm kiếm. Người đàn bà này lo ngại là những người Việt Nam tìm kiếm nhà biệt lập để ngửi cái máy giặt, cái máy sấy, không biết Michael Angelo là ai, thì làm sao sống được ở Mỹ.

Đó là những câu hỏi của những người Việt quá nghèo.

Những chuyện không biết dùng cái máy giặt thì cũng dễ hiểu. Khi, như thái tử Naruhito của hoàng gia Nhật, mãi đến khi sang học tại Merton College ở Oxford, ông hoàng trẻ này mới biết dùng cái máy giặt để khoe những lên. Vậy thì dùng cái máy giặt không phải là chuyện đáng kiêu hãnh. Không biết dùng cái máy giặt thì cũng không phải là điều xấu xa gì như bài báo ngu xuẩn của Shana Alexander đã nói.

Từ đó, năm nào, cứ đến tháng Tết là tôi lại nhớ đến bài báo của Shana Alexander, và cứ nghĩ đến những câu hỏi của bà là lại run người lên vì giận.

Những người Pháp vẫn nói là trước thù cũng như thức ăn người, ăn là ngon. Shana Alexander nghĩ viết từ lâu, không biết đang ở đâu để nhìn rang kiêu hãnh, mới nài đi đến thăm vài ba địa điểm ở Mỹ, ghé lại Little Saigon chỉ cho biết những ngày chợ chợ và để cho nàng thấy tình hình những người nàng khinh bỉ bà đã sống như thế nào.

Đó là cách trước thù vậy.

